

Sygn. akt I CZ 106/11

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa M. O.
przeciwko Miastu Stołecznemu Warszawie
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 17 maja 2012 r.,
zażalenia strony pozwanej na postanowienie zawarte w pkt 3
wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 stycznia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2011 r. Sąd Apelacyjny w sprawie z powództwa M. O. przeciwko Miastu Stołecznemu Warszawa na skutek apelacji pozwanego zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 18 lutego 2010 r. w ten sposób, że w miejsce kwoty 304.671,67 zł zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 18.460,09 zł i oddalił powództwo co do kwoty 1.992.742,05 zł, jak również zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 103.600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

W zażaleniu pozwany zarzucała naruszenie art. 100 k.p.c. przez jego wadliwe zastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący wskazał, że apelacja pozwanego Miasta Stołecznego Warszawa została uwzględniona niemal w całości, tj. w 99,20%. W ocenie skarżącego rozstrzygnięcie Sądu dotyczące kosztów postępowania apelacyjnego nie uwzględnia w pełni wskazanego stosunku procentowego. Sąd Apelacyjny zasądził kwotę 103.600 zł, zaś w ocenie skarżącej koszty procesu powinny wynieść 104.556,80 zł. Różnica wynosi zatem 956,80 zł.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołany przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygania o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Przy częściowym uwzględnieniu apelacji, podstawą orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego jest art. 100 k.p.c. Pozwala on na zniesienie tych kosztów między stronami, gdy poniesione przez nie koszty „równoważą się”, albo na zasądzenie całych poniesionych kosztów od przeciwnika, gdy ten uległ w przeważającym rozmiarze.

Przy orzekaniu o kosztach postępowania na podstawie art. 100 k.p.c. istotne znaczenie ma bez wątpienia wynik sprawy w danej instancji oraz rozmiar wydatków poniesionych przez strony. Ocena przeprowadzana jest poprzez porównanie rozmiaru żądania uwzględnionego w wyroku z całym dochodzonym roszczeniem. Otrzymana proporcja powinna następnie posłużyć do określenia należnego stronie zwrotu kosztów. Zastosowanie art. 100 k.p.c. wymaga jednak nie tylko dokonania oceny ostatecznego wyniku sprawy, lecz podlega także dyskrecjonalnej ocenie sędziowskiej (por. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2011 r., V CZ 90/10, niepubl.). Chybione jest twierdzenie, że rozstrzygnięcie dotyczące kosztów musi być w identycznym stosunku procentowym co do przecinka, jak rozstrzygnięcie co do meritum sporu. Analiza uzasadnienia Sądu Apelacyjnego przekonuje, że zasada i rozstrzygnięcie przyjęte przez ten Sąd mieści się w dyspozycji omawianego przepisu. Nieuzasadnione jest zatem twierdzenie, by miało miejsce naruszenie reguł zastosowania art. 100 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. zażalenie oddalił.